

Др Марио Лукиновић,¹
Секретар факултета/сарадник у настави
Правни факултет Универзитета Унион у Београду

СТРУЧНИ ЧЛАНАК
doi:10.5937/zrpfni1777121L

UDK: 347.78

Рад примљен: 01.10.2017.
Рад прихваћен: 30.11.2017.

ПЛАГИРАЊЕ, НАУЧНИ РАД И АУТОРСКО ДЕЛО

Апстракт: Ниједно дело не може да буде у потпуности оригинално, јер свако дело произилази из културне традиције акумулиране вековима, условљене историјским, културолошким и другим аспектима поднебља у којем је настало. Оптужбе за плагијат не јењавају, напротив, све су чешиће и погађају све снажније. Модерне технологије омогућиле су доступност ауторских садржаја, филмова, музике али и бројних научних радова, који су постали удаљени само пар кликова мишем од корисника. Овим изазовима многи не одолевају. Док се о недозвољеном преузимању ауторских дела посвећује значајна пажња, дотле све већи проблем научних плагијата доспева у центар збивања готово само када су у питању политичке консеквенце.

Кључне речи: плагијат, ауторска права, оригиналност, изворност дела.

1. Увод

Са првом оптужбом за плагирање сусрећемо се још у старом Риму, када песник Марко Валерије Марцијал први прибегава овом термину користећи га као метафору (јер се израз до тада користио за крађу робова и деце) за крађу песме. Марцијал оптужује: „А када тај кривотворитељ себе назива вашим газдом, реците да сте моје!.. Гласно саопштавајући три и четири пута ове речи, постидећете плагијатора“ (Драјсек, 2011).

До данас оптужбе за плагијат не јењавају, многи значајни аутори изложени су њима од Золе, Шолохова, Сервантеса, Мајаковског и Пруста све до Пабле Неруде и др. Концепт ауторских права није постојао до ренесансе (која доноси идеологију индивидуализма и даје му на значају) и проналаска штампе. Од времена старих Грка који су писање поистовећивали са

1 lukinovicmario@gmail.com

перадом, преко Лафонтена коме у XVII веку нико није узимао за зло што је преузимао од Езопа, све до периода предромантизма и романтизма, појам плагијат као облик крађе духовног власништва оригиналног уметничког дела није постојао. Кроз многе векове знање се очувало захваљујући копирању, иначе би знање садржано само у једној књизи и на једном месту било доступно само малом кругу људи око ње. Тада настаје перцепција према којој су за стварање оригиналног уметничког дела неопходни индивидуални квалитети уметника, таленат и визија, захваљујући којима настаје дело које је непоновљиво и које се разликује од свих претходних (Драјсек, 2011).

2. Разлике у дефинисању и поимању плагијата

С обзиром на то да ниједним нашим законом није дефинисан појам плагијата (чак ни у изреченим пресудама за плагијат), посегнућемо за дефиницијом коју прописује Правилник о академској честитости студената Универзитета у Београду – Факултета политичких наука². Правилником се дефинише плагијат као представљање туђих духовних творевина или туђег рада, у целини или деловима, без навођења изворног ауторства или изворника, под којим се посебно сматра: „дословно преузимање текста другог аутора, односно копирање из електронских или штампаних извора, са српског или страног језика, у деловима или целости, без навођења имена аутора и извора из кога је текст преузет, као и без јасног обележавања преузетог дела; препричавање или сажимање текста другог аутора из електронских или штампаних извора, са српског или страног језика, у деловима или целости, без одговарајућег навођења имена аутора и извора из кога је текст преузет, као и без јасног обележавања препричаног дела; представљање идеја других аутора као својих, без одговарајућег навођења имена аутора односно извора из кога је текст преузет.“³ Закон о научноистраживачкој делатности⁴ прописује консеквенце, али не дефинише појам плагијата: „ако се утврди да научни радови на основу којих је кандидат изабран у звање представљају плагијат или садрже другу врсту етичких огрешења (радови су погрешни, а нису дате накнадне исправке и др.)“.

Правилником се такође утврђује и дефинише аутоплагијат као представљање ауторовог раније објављеног или за другу сврху

2 Правилник о академској честитости студената Универзитета у Београду – Факултета политичких наука, Београд, 2012.

3 *Ibid.*

4 чл. 88 Закона о научноистраживачкој делатности, *Сл. гласник*. РС, бр. 110/2005, 50/2006 - испр., 18/2010 и 112/2015.

искоришћеног рада као новог и оригиналног. Правилнику својим одредбама ближе дефинише аутоплагијат наводећи да је он: „представљање сопственог рада као оригиналног, мада је он у потпуности истоветан са радом који је претходно већ искоришћен на садашњем или претходном нивоу школовања, или је већ коришћен за друге сврхе; коришћење више од једне трећине сопственог рада без навођења чињенице да је он већ био искоришћен на садашњем или претходном нивоу школовања, или је већ коришћен за друге сврхе.“

Разлике постоје како у односу на дефинисање појма, тако и у погледу концепта ауторских права и права о науци. Ауторско право не дефинише појам плагијата, већ се индиректно одређује према плагијату, закон дефинише повреду овлашћења које има аутор.

И етимолошки проматрано, већи део правне струке користи термине духовна крађа, недопуштено присвајање туђе духовне својине, присвајање туђег интелектуалног власништва, присвајање, научна крађа, преузимање туђе духовне творевине, својатање, приписивање себи туђег ауторства и сл. (Водинелић, 2015).

Закон о ауторском и сродним правима дефинише ауторско дело као оригиналну духовну творевину аутора, изражену у одређеној форми, без обзира на његову уметничку, научну или другу вредност, његову намену, величину, садржину и начин испољавања, као и допуштеност јавног саопштавања његове садржине⁵. Оригиналноста којом се ауторско дело дефинише треба проматрати превасходно као минимални ниво неопходне индивидуалности (карактер распознавања) (Милић, 2016), према којем се дело разликује од постојећих дела. Да би дело уживало ауторскоправну заштиту није неопходна потпуна оригиналност, већ је неопходно да дело није плагијат постојећих дела и да има ауторски отисак према којем се разликује (Војовић, 2016). Димитрије Милић наводи да „свако ауторско дело има и неких елемената и других дела“, те да се ауторским делом сматрају и одређена дела која настају састављањем других дела, уз услов да се ради о оригиналној интелектуалној творевини, која мора да има лични карактер (Милић, 2016).

Значајно је напоменути да је ауторско право у САД дуго било базирано на поимању према коме ауторскоправну заштиту треба признати свакој творевини која је резултат самосталног рада. Ова „зној на челу“ (sweat of the brow) доктрина признаје ауторство и делима која се састоје само од низа чињеница, поређаних према уобичајеном, предвидивом реду (нпр.

⁵ Закон о ауторском и сродним правима, *Сл. гласник РС*, бр. 104/2009, 99/2011, 119/2012 и 29/2016 - одлука УС).

телефонски именик). Иако је пресудом у предмету *Feist Publications* против *Rural Telephone Service*,⁶ умногоме одбачена ова доктрина, ауторство се у САД признаје сваком интелектуалном раду који превазилази област намерног подражавања и садржи макар минималну оригиналност (Groos, 2007).

Чини се да је срж разликовања у базичној различитости циљева (ауторског права и праву науке). Ауторско право базира се на монополском праву аутора (да би се аутор мотивисао на даље стварање кроз економску експлоатацију свога дела), док је „наука јавна ствар“ и у интересу је јавности, као и других научника да дела буду доступна, а не монополисана (Водинелић, 2015). „У смислу права о науци аутор је свако ко је битно допринео делу, било постављањем концепције, било прикупљањем података.“ (Waiblinger, 2012, Наведено према: В. Водинелић, 2015).

Плагијат се према ауторском праву не огледа у преузимању чињеница из туђег ауторског дела, већ у преузимању онога што то дело чини духовном творевином.⁷ „Појам оригиналности треба схватити и тумачити у складу са потребом развоја, како би ауторска дела и сви облици стваралаштва били доступни“⁸, али и заштићени као интелектуална својина. Ауторско право изискује доказ копирања начина на који је дело изражено, а не само почетне идеје, које стоје иза њега. Обим заштите ауторскоправне заштите је централно питање у споровима око плагирања.

Када је у питању плагирање ауторских дела ван округа научних радова, проблем обима ауторскоправне заштите своди се на одговор који су то елементи који су заштићени и које нико без дозволе аутора не сме преузимати. Као кључни елемент намеће се оригиналност дела, односно степен оригиналности, јер је степен оригиналности дела пропорционалан обиму његове ауторскоправне заштите. На њега не могу утицати никакви други критеријуми одређени квалитативним (његова естетска, научна, стручна или друга вредност) или квантитативним (обим дела, новчани издаци приликом његовог сачињавања, дужина његовог стварања и сл.) нормативима.

Најчешћи облик плагијата је неовлашћено интегрисање туђег ауторског дела у своје ауторско дело. Оно је неовлашћено уколико је без дозволе аутора изворног дела или ако за њега не постоји законска одредба о праву цитирања, као облику ограничења субјективног ауторског права⁹.

6 *Feist Publications, Inc. v. Rural Telephone Service Co., Inc.*, 499 U.S. 340 (1991).

7 Решење Врховног суда Србије, Гж. 11/2002 од 07. 03. 2002. год.

8 *Ibid.*

9 чл. 49 Закона о ауторским и сродним правима, «Сл. гласник РС», бр. 104/2009, 99/2011, 119/2012 и 29/2016 - одлука УС.

Међутим, уочљива је разлика у оцењивању интелектуалних творевина плагијатом. Професор Марковић уочава да се у уметничким, научним и стручним критикама лакше проглашавају плагијати у односу на правну струку. Разлоге за то види у томе што је оригиналност дела у уметничким, научним и стручним критикама спорна код дела која настављају већ постојеће стилске правце, као и код оних стручњака и научника који компилују и дају приказе туђих мишљења и теорија. Закључујући наведено разматрање, проф. Марковић закључује да правници не траже оригиналност у наведеним елементима ауторског дела, „зато што су стил, метрика у делима поезије, теорије, сазнања, правила и упутства изразито искључени из домена ауторскоправне заштите“, те да „преузимање туђег уметничког стила, туђих теорија и сл. не може бити повреда ауторског права, па се зато у тим случајевима не може говорити о плагијату у правном смислу“ (Марковић, 2000).

Једна од најзначајнијих полемика која се водила у вези са плагијатом је она између Данила Киша и теоретичара Драгана Јеремића. Ова полемика, која је, према пажњи коју је заокупљала и количини емоција коју је изазивала, многоструко већа од данашњих афера у домену културе и науке, побуђује и данас интересовање, не само домаће већ и светске јавности.

Награђивани енглески историчар Марк Томсон (Mark Thompson), анализирајући рад Данила Киша у свом делу „Birth Certificate: The Story of Danilo Kiš“, сагледава и оптужбе за плагијат којима је Киш био изложен. Томсон открива да је Киш у делу за које је оптужен, „Гробница за Бориса Давидовича“, између осталог користио и мотиве из књиге Карла Штајнера „7000 дана у Сибиру“, али искључиво тако што је поједине реченице и мотиве инкорпорирао у причу. Томсон се обазире и на примедбе за плагирање Пингета у истом Кишовом делу, наводећи да је у анализи оптужбе прочитао све књиге од аутора и нигде није пронашао подударност (Thompson, 2013). Тако и Александар Дунђерин бавећи се критикама Драгана Јеремића у ауторском тексту „Данило Киш: Подмукло дејство пешчаника“, износи интересантно запажање да Јеремић „напросто није могао да прихвати концепцију литературе као рециклаже, књижевно дело где је одсуство маште и инвентивности, управо предност, доказ нове оригиналности која више не црпи инспирацију из „живота“, него из „библиотеке“, заправо „цивилизацијског ковчега“. Из перспективе данашњих познавалаца, Драган Јеремић означава се као пример критичара који није био у стању да осети дух времена, јер до тада није постојао концепт који је изнео Киш. Кишов пример је значајан и због тога што приказује суштину поимања ауторског права према коме је важан ауторски отисак. Овакво поимање разликује се од научноправног поимања.

Вратићемо се још једном на аферу плагијата Данила Киша и проматрање његовог савременика Зорана Гавриловића, професора Београдског универзитета, који је био један од учесника на чувеној трибини поводом изласка Јеремићевог текста. На питање о Кишу, он даје веома интересантан одговор: „Плагијатор није, епигон јесте.“ За нас је веома интересантно ово опажање, јер лексикографска дефиниција епигона (његово првенствено значење се односи на изданак и наследника, али и на поборника, љубитеља, заговорника, приврженика, присталицу, подржаватеља..., те на поколења писаца који у недостатку сопствене стваралачке снаге раде у духу идеја и облика својих великих претходника) (Вујаклија, 1950), и Гавриловићево тумачење Кишовог односа према делима која су га инспирисала указују на мноштво оних који следе своје учитеље и у њима и њиховим делима проналазе инспирацију.

3. Оригиналноост ауторских дела и њено тумачење

Јеремић је подржавао став о апсолутној оригиналности коју је тешко досегнути. Износећи сличан став, француски драмски писац и романсијер Жан Жироду сматра да је „плагијат основа сваке књижевности, с изузетком прве, али коју ми не можемо да именујемо која је то“ (Дончић, М. 2014).

Уз осуду било каквог плагирања, размотрићемо и другачији став, који најбоље осликава Пјер Бајар који каже да: „није срамота инспирисати се, делимично или нашироко, пређашњим или потоњим ауторима. Подложније је критици када се то прикрива и тада је на истраживачима и историчарима књижевности да без непотребне агресивности, али одлучно, свакоме врате оно што му припада“ (Бајар, 2010). Односећи се критички према проматрању дела као власништва над производним средствима, „где свако коришћење истих укључује ограђивање, истицање „лиценце“, напомену да је дело рађено „по мотивима“, Албина Миланов наводи и ставове Кархасана (Миланов, 2011). Он сматра да је појам плагијата могуће применити само на уметнички текст, и тада се он схвата као одбрана права на појединачност, јер се „појам плагијата не може односити на научни дискурзивни текст, јер је он сам по себи знање, потпуно преносив, и неодвојив из самог система знања, није „жив“ и будући део тог система не може стајати у оквирима појединачности, те је у том случају немогуће применити метафору „отмице“ текста“ (Карахасан, 1981).

Одавно је закључено да су сва знања која поседујемо заправо компилација претходних знања, у која су уткане многобројне лекције, предавања, искуства и литература предавача и аутора са којима смо на било који начин били у контакту. Такође, враћајући се на концепт интелектуалне

својине којем припада и ауторско право, узећемо пример патената. Према концепту патентног права (у упоредном праву јединствен приступ) није могуће заштити научна открића, јер она због свог универзалног значаја за друштвени развој припадају целокупном човечанству. Сходно томе, „проналасци садрже знања која се могу непосредно применити ради задовољења људских потреба“ (Варга, 2010), те проналазачима углавном остају истраживачка поља чија открића могу дати напредак у односу на углавном већ постојећа решења. Аналогија са ауторским правом је неизбежна, претходна знања аутори надограђују својим доприносом или њиховим сагледавањем.

Премда се у фокусу јавности доминантно налазе књижевни и научни плагијати, плагијати су посебно присутни и на подручју индустријског дизајна. Претпоставља се да око 10% свих светских производа представља плагијат или су кривотворени. Проблем плагијата индустријског дизајна постао је толико велики да је у немачком граду Солингену 2007. године отворен музеј плагијата (*Museum Plagiarius*), који сакупља и чува плагијате из свих делова света. Музеј је настао из потребе да се сачувају бројни предмети пристигли на негативно такмичење за награду за плагијат године, а која се под називом *Plagiarius Award* додељује од 1977. године (Лукиновић, 2013).

У данашња времена оригиналност дела је релативна и сужена. У времену дигиталних технологија и размене огромног броја информација ауторска дела настају у већој или мањој мери као сублимат ауторових узора, његових идеја, сазнања и искустава. Зато се дефиниције оригиналности ауторског дела све више, ради прецизнијег одређивања, користе негативном методом, најчешће наводећи да је ауторско дело оригинално уколико не представља плагијат у виду копије или подражавања неког постојећег дела. Таква субјективна новост назива се изворност дела. Аутор делу даје индивидуалност изражавајући личну експресију.

Најчешће примењиван суд о оригиналности дела доноси се посредством закључивања о различитости дела у односу на дела која већ постоје. Такав приступ, међутим, не сме проузроковати изједначавање појмова оригиналност и различитост. У упоредном праву различити су ставови у вези с тим питањем.

У САД ауторским делом сматрају дело које није настало свесним подражавањем већ постојећег дела. Базирајући се на ставу да сваки резултат интелектуалног рада који превазилази област непосредне имитације и подражавања и садржи макар минималну оригиналност заслужује ауторскоправну заштиту. У Немачкој пак не сматрају ауторским

делом оно дело које је настало не само као резултат свесног подражавања, већ и његово несавесно подражавање, уводећи критеријум „креативне висине“ који мора да буде задовољен како би се пружила ауторскоправна заштита. Услов „креативне висине“ утврђује се на основу укупног утиска који конкретна творевина оставља у поређењу с постојећим творевинама (Марковић, 2000).

Осим што је свако свесно присвајање туђег дела неприхватљиво са било ког аспекта, било ауторскоправног или научноправног, недопустиво је свако преузимање (без навођења) и својатање туђих научних сазнања, хипотеза, теорија и других података. Нажалост, приметно је и да се већина плагијата не открива у поступку уређивања и рецензије, иако рецензенти и уређивачи имају на располагању различите врсте софтверских програма, који могу у значајној мери олакшати препознавање плагијата (Таталовић, 2012).

У једној од веома ретких пресуда за плагирање у Р. Србији, Врховни касациони суд је оценио да је учињена „повреда моралних ауторских права тужиоца, јер је тужени без његове сагласности сакупио одломке из његових ауторских дела и објавио их. Осим тога, цитати су и по оцени суда истргнути из контекста и на тај начин добили ново значење. Коришћени цитати нису интегрисани у основни текст (јер чине већину дела наведене збирке), већ је од њих направљена цела збирка. Тиме су повређене одредбе из чл. 16 и 17 Закона о ауторским и сродним правима“ (да аутор има право да штити интегритет свога дела супротстављајући се изменама свог дела од стране неовлашћених лица; супротстављајући се јавном саопштавању свог дела у измењеној или непотпуној форми, водећи рачуна о конкретном техничком облику саопштавања дела и доброј пословној пракси; и дајући дозволу за прераду свог дела).¹⁰

„Присвајање туђе духовне својине“, односно преписивање или парафразирање без навођења није само значајно са аспекта неотуђивих права аутора, већ и несумњиво погађа читаоце којима библиографија служи да стекну увид у коришћену литературу и као упутство које радове би требало да користе уколико желе да продубе своја знања (Игњатовић, 2009).

У свету кинематографије све је већи број аутора (Тарантино, Торнаторе, Ињариту и др.) који у својим филмским делима дају омаж својим узорима на којима су стасавали, због чијих дела су се заљубили у уметност и научили како да испричају своју причу. Почетак XXI века Овакво поступање у

10 Пресуда Врховног касационог суда, Рев 2676/10, 30. 06. 2010. године.

кинематографији у кинематографији неподељено поздравља као епитаф претходницима, а не као плагирање.

У одређеним областима људског стваралаштва простор за оригиналне творевине је мали (слогани, каталози, ценовници и сл.) због техничких, логичких, функционалних и других условљености. Такве творевине сматрају се оригиналним уколико нису идентичне постојећим и чине предмет ауторскоправне заштите. У литератури се називају „ситниш ауторског права“.

4. Закључак

Значајно је истаћи да се појам оригиналности у науци и у ауторском праву често умногоме разликује.

Ауторско право изискује доказ копирања начина на који је дело изражено, а не само идеје које стоје иза њега. Дело мора бити изражено у одређеној форми, јер се заштита не пружа самој идеји, већ ауторском делу које је на одређени начин уобличено. Закон о ауторским правима дефинише услове који морају бити испуњени да би се дело сматрало ауторским делом: мора бити творевина духа, која је оригинална и изражена у одређеној форми. Оригиналност дела је исказана у свим областима права интелектуалне својине као сегмент без кога није могуће добити правну заштиту. Она се исказује на различите начине, код патената – новост, код дизајна и жигова – дистинктивност, код географских ознака порекла – посебности производа кроз специфична својства и посебан квалитет производа. У ауторском праву питање оригиналности је посебно карактеристично. Иако поједини аутори користе и проценте приликом оцене оригиналности, бројни примери говоре у прилог томе да су поједина успешна оригинална дела инспирисана другим делима или њиховим очигледним коришћењем уз неопходни оригинални ауторски печат. Многа уметничка дела Ендија Ворхола настала су рециклирањем и употребом туђих фотографија, слика новчаница, слика из новина и др. А она не само да су као таква оригинална ауторска дела, већ су и послужила за рађање новог уметничког правца: поп арта.

Како би у основи сваки научни рад требало да служи ширењу знања из приказане области, тако је и цитирање у научним радовима неопходно како би се дошло до ауторових извора. Научни радови морају садржати наводе, чињенице, приказе, идеје и теорије из радова из којих су преузимани са становишта академског интегритета. Цитирањем, аутор треба да прикаже спроведено истраживање, чиме се пружају заслуге ауторима, а читаоци се упућују на коришћене материјале како би они могли даље да истражују.

Често у пракси долази до проблема са тумачењем употребе „општих места“ која су већ раније утемељена на прихваћен начин, а са којима се цела научна јавност, укључујући аутора, слаже. Ауторима који се баве областима научног рада где је потенцијал оригиналног доприноса (уз претпоставку неопходног цитирања) сужен, нарочито ауторима уџбеника, питање оригиналног научног дела представља посебан изазов. Такође, и одређене области људског стваралаштва унапред су ограничене техничким, функционалним или другим условима, тако да не остављају могућност за испољавање индивидуалних особина личности које их предузимају.

Због тога је неопходно оригиналност дела просуђивати на објективан начин, уз проматрање условљености и ограничења која су условљена врстом дела и области којој дело припада. Уз пре свега оцену да оригиналност треба тражити у личном односу аутора и његовог дела (његовом изражају духовне оригиналности).

Задатак права и правника је да са дужном пажњом одређују норме које ће заштити ауторе и њихова права, подстицати њихову иновативност и креативност на широкој основи.

Литература

Бајар, П. (2010). *Антиципирани плагијат*, Београд: Службени гласник.

Дончић, М. (2014). *Ресавски венац – Плагијати југословенских песника, први део*, Косовска Митровица: Агенција за издавачку делатност “ЛЕСТВЕ”.

Драјсек, М. (2011). *Полицијски извештај, оптужбе за плагијат и други надзори фикције*, Београд, Клио.

Варга, С. (2010). *Право индустријске својине*, Крагујевац: Правни факултет универзитета у Крагујевцу.

Вујаклија, М. (1950). *Лексикон страних речи*, Просвета, Београд.

Водинелић, В. (2015). *Забрана плагирања и право цитирања у науци*, Правни записи, Год. VI, бр. 1. Часопис Правног факултета Универзитета Унион у Београду.

Правилник о академској честитости студената Универзитета у Београду – Факултета политичких наука, Београд, 2012.

Закон о ауторском и сродним правима („Сл. гласник РС”, бр. 104/2009, 99/2011, 119/2012 и 29/2016 - одлука УС).

Закон о научноистраживачкој делатности („Сл. гласник РС”, бр. 110/2005, 50/2006 -испр., 18/2010 и 112/2015).

Бојовић, С. *Правна заштита ауторских дела*. Pro Bono, Преузето 10. 09. 2016. <http://www.besplatnapravnapomoc.rs/prilozi-saradnika/pravna-zastita-autorskih-dela/>

Groos, C. *Pre-Feist Protection of Compilations under U.S. Copyright Law*, Duke University School of Law, 2007.

Игњатовић, Ђ. (2009) *Недозвољено посезање за туђим у науци – студија случаја*, *Анали Правног факултета у Београду*, Година LVII.

Карахасан, Џ. (1981). *Похвала плагијату*, Нови Сад: Поља, бр. 270–271.

Лукиновић, М. (2013). *Управљање правима интелектуалне својине у циљу стицања дистинктивности роба и услуга на тржишту*, докторска дисертација, Београд, Правни факултет Универзитета Унион.

Марковић, С. (2000). *Плагијат у контексту ауторског права*, *Правни живот*, бр. 11/2011, Удружење правника Србије.

Миланов, А. (2011). *Ауторска права, плагијат, уметничко дело и постмодернизам*, *Технологија, информатика и образовање за друштво учена и знања*, 6. Међународни симпозијум, Технички факултет Чачак.

Милић, Д. (2016). *Аутор и ауторско дело*, *Правни живот* бр. 11/2016. Удружење правника Србије.

Таталовић, М. (2012). *Поплава плагијата и симболичне, лажне ретракције у српским знанственим часописима*, Преузето 12.09. 2016. http://hidd.hr/wp-content/uploads/sites/178/2014/09/Drobilica-br-1_2012.pdf

Решење Врховног суда Србије, Гж. 11/2002 од 07. 03. 2002. год.

Пресуда Врховног касационог суда, Рев 2676/10, 30. 06. 2010. године.

Thompson, M. (2013). *Birth Certificate: The Story of Danilo Kiš*, Cornell University Press; 1 edition.

Mario Lukinović, LL.D.

Teaching Associate,

Faculty of Law, Union University

PLAGIARISM, SCIENTIFIC WORK AND COPYRIGHT

Summary

Plagiarism has not been defined in Serbian legislation. The law defines the work of authorship as an original intellectual creation made in a specific form. As a defining feature, originality implies that a new work of authorship should be sufficiently authentic and distinctive in order to be differentiated from other existing works of authorship. In copyright law, plagiarism is not reflected in taking facts from another's work of authorship but rather in appropriating those features that make the work a distinctive intellectual creation. In scientific work, given the inevitable and obligatory compliance with referencing and citation guidelines, the issue of plagiarism raises questions of scientific discursive texts including transeferable skills and the use of widely accepted "general references" which are already well-established and grounded in previous works of authorship.

Keywords: *plagiarism, copyright, originality, authenticity.*